

Tal,
i anledning af
Deras Kejsersliga Majestäters,
Kejsar
ALEXANDER DEN ANDRES
och
Kejsarinnan
MARIA ALEXANDROWNAS
Högtidliga Kröning,

hållet
på Kejsersliga Alexanders-Universitetets vägnar
den 20 September 1856

af
Frans Ludvig Schauman,
Theol. D:r, Professor i Praktiska Theologien.

Pris: 25 kop s:r.

Finske medborgare och medborgarinnor!

Folksången är slutad; dess sista ton har redan förklingat i detta höga, festliga rum. Men känslans inre ton, för hvilken sångens ord och toner endast äro ett svagt uttryck, har icke förklingat; nej, den ljuder hög, ren och stark hos hvar och en, som med öppet sinne deltar i den höga fest, hvilken i dag samlat oss här. Ty när skulle väl den i folksången uttalade folkets bön för sin Furste kraftigare anslå hjertats innersta strängar, än vid den högtidliga akt, då Fursten enligt uråldrig sed krönes, då han under nedkallande af nåd och välsignelse ifrån Gud, den eviga allmakten och kärleken, emottager kronan, såsom en hög, betydelsefull symbol så väl af den *makt*, med hvilken han *äger* att styra sitt folk och hvilken af Gud blifvit honom gifven, som af den *kärlek*, med hvilken han *bör* styra sitt folk, och som äfven gifves honom af Gud, då han Honom derom städse rätteligen beder. Vår Furste, vår älskade Storfurste, Kejsar Alexander den andre har jemte sin höga Gemål, Kejsarinnan Maria Alexandrowna, sålunda nyligen blifvit krönt. Omgifven af tusende sinom tusende trogne undersåtare bland de många folkslag, hvilka lyda under hans mäktiga spira, omgifven af lysande sän-

debud från Europas och Asiens furstehus har han i Ryska rikets uråldriga hufvudstad Moskwa satt kronan på sitt och sin gemåls hufvud och dervid iklädt sig det heliga löftet att uteslutande lefva för de honom underlydande folkslags lycka; och bön, lof och tacksägelse hafva genljudit i den gamla Kejsarestadens många tempel och uppstigit ifrån otaliga hjertan. Med blixstens snabbhet kom äfven till oss underrättelse om fullbordandet af denna högtidliga handling och tände glädjens och tacksamhetens känslor i våra trogna bröst. Sedan dess hafva vi hvarje dag emottagit budskap om de lysande, praktfulla fester, med hvilka denna lyckliga händelse blifvit firad ej mindre i Ryska rikets gamla och nya hufvudstad, än på andra orter i det stora riket. Skulle den då icke festligt firas äfven af oss Finnar? skulle icke äfven vi känna ett behof att låta vår fröjd och vår tacksamhet träda fram i dagen, vi, öfver hvilka Kejsar Alexanders höga, milda anda redan så länge vakat med utsägelig kärlek? Och skulle icke främst Alexanders-Universitetet i Finland fira *sin* Alexanders kröning? detta Universitet, hvars skydd och stöd, hvars fröjd och ära han varit allt ifrån sin ungdoms tidigaste dagar, detta Universitet, som allt sedan det fick Alexanders namn, ej minnes en fröjd, det njutit, för hvilken han ej varit solen, från hvilken den som stråle utgått, ej minnes en sorg, det känt, i hvilken han ej varit den sol, som strålat fram genom molnen, skingrat dimmorna samt torkat tåredaggen på den mörka heden. Skulle icke Alexanders kröning firas i detta rum, der vi mera än en gång sett hans höga, ma-

jestätiska gestalt, mött hans kärleksfulla blick och hört hans milda, försonande stämma? Ja väl! Alexanders-Universitetet älskar sin höge beskyddare och Fader, och det har känt ett inre behof att uti en anspråkslös fest uttala denna kärlek. Vål hafve vi dröjt med denna fest; men det har icke varit ligkiltighetens, icke tveksamhetens, icke tröghetens dröjsmål. Nej, vi ville *alla* deltaga i festen; vi ville, att den akademiska ungdomen, den Kejsar Alexander så nådigt hägnat, så faderligt hyllat, och som flere gånger och sednast så nyss slutit sig så nära till honom och skänkt honom hjertats och sångens ungdomliga hyllning, vi ville, att denna ungdom mangrant skulle vara här för att deltaga i Universitetets allmänna hyllning och skänka en ungdomsglans åt festen. Vi ville fira vår fest på en dag, af en särskilt stor betydelse ej mindre för vår älskade Kejsare, än för oss, på vår Kejsares förstfödde Sons, Thronföljarens, vårt Universitets Höge Cancellers födelsedag; ja vi ville fira vår fest, som i allmänhet är en fest för det gladaste hopp, ett hopp, som för den närmaste framtiden har sin grund i hvad vi redan njutit, på *hans* födelsedag, vid hvilken Kejsarens och landets hopp för en aflägsnare framtid är så nära fästadt. Och genom detta dröjsmål hafva de redan förut så rika anledningarna att med tacksamt, gladt och hoppfullt sinne fira Kejsar Alexanders kröning, blifvit än mera ökade. Vi hafva nu förnummit de nya prof af Kejsar Alexanders sannt majestätiska, ädla, frisinnade, fridälskande och menniskoälskande, milda och försonliga tänkesätt, dem han gifvit vid sin kröning, och

hvilka som en skönare och rikare krona stråla kring hans hufvud, än den som blott lyser af guldets och diamanternas glans. Jag kan ej här omtala alla dessa prof, sådana de finnas upptagna i det för hela Ryssland på sjelfva kröningsdagen utfärdade nådemanifestet. Jag vill ej omtala det prof på frisinthet, som uttalar sig i upphäfvandet af de hittills föreskrifna afgifterna för pass till utrikes orter. Jag vill ej omtala det prof på mildhet och försonlighet, som uttalar sig i den tillgift, som blifvit förunnad politiska förbrytare i allmänhet och särskilt äfven dem, som deltog i det Polska upproret 1831. Nej, jag förbigår dessa och många andra af dessa prof, för att närmare framhålla endast tvenne, i hvilka de spridda strålarna af Kejsar Alexanders höga tänkesätt förena sig likasom uti en brännpunkt. Han, som böjande sig för den evige, himmelske Fridfurstens vilja lät krigets åskor tystna och återskänkte oss och hela Europa fredens lugn och välsignelser, och som derföre väl förtjenar att kallas en Fridfurste på jorden, han har vid sin kröning lagt kronan på sitt fredswerk, då han befriat hela Ryssland från hvarje militärisk rekryterings- och konskriptions-skyldighet under fyra på hvarandra följande år, samt derjemte förordnat, att barn till soldater och matrosar, födda under deras fäders tjenstetid, hvilka intill närvarande stund tillhört arméen, hädanefter skola återgifvas föräldrarna samt kunna inträda i hvilket yrke det behagar dem att välja. O! skall ej hela Europa här se ett det mest klara och talande bevis på allvaret i Kejsar Alexanders uttalade kärlek för freden och på hans

uppriktiga önskan, att freden fortfarande må bibehållas. O! måste ej hvarje hjerta, jag vädjar här i synnerhet till hvarje modershjerta, högt klappa af glädje och tacksamhet vid tanken på all den fröjd detta bevis på Kejsar Alexanders människokärlek skall sprida i otaliga boningar inom hans stora rike, vid tanken derpå att Kejsar Alexander åt många tusende föräldrar beredt den sällheten att till sina om ock torftiga, dock ofta lyckliga och alltid kära hem återfå sina barn, och att dessa få samma dyra rättighet, som andras barn, den att fritt, efter egen håg och böjelse, få bestämma på hvilken bana i lifvet de skola använda sina krafter för det gemensamma fäderneslandets gagn och båtнад. Detta nådebevis angår väl egenteligen icke Finland; men då det angår menskligheten och utgår från Kejsar Alexander, Finlands Storfurste, så angår det i denna mening äfven oss och förtjenar i sanning att äfven här nu omtalas och behjertas. Men också Finland har särskilt varit ett föremål för Kejsar Alexanders nådebevisningar vid hans kröning. Sålunda har ett särskilt pardonsplakat blifvit utfärdadt för Finland, hvarjemte Hans Majestät behagat nådigst anslå en summa af tvåhundredratusen Rubel silfver af Ryska statsmedel till underhållande af en lättad kommunikation längsmed Finlands vestra kust.

Vid tanken på dessa välgerningar, vid tanken på alla dem, han tillföre oss bevisat, och vid tanken på alla de glada förhoppningar, dessa välgerningar väcka för framtiden, skulle vi ej innerligen glädja oss, att Han blifvit krönt äfven till Storfurste öfver Finland, denne Furste,

som nu redan till tänkesätt, vilja och handling visat sig så stor och ädel? Skulle vi icke med fröjd fira en fest med anledning af hans kröning? Skulle ej folksångens ord och toner hafva funnit genklang i våra bröst? Skulle vi icke af inre drift känna oss manade att, i öfverensstämmelse med den uppmaning Kejsaren lät till oss utgå i sitt nådiga manifest om sin tillämnade kröning, förena våra innerliga förböner med hans egna varma böner. Han bad då, att "Herrens välsignelse och välgerningar måtte utgjuta sig öfver honom och hans regering, att Gud måtte förläna honom sitt bistånd dertill, att Han med kejsarekronans påklädande inför hela världen högtidligen måtte ikläda sig det heliga löftet att uteslutande lefva för de honom underlydande folkslags lycka, och att Herren genom sin heliga, lifgifvande andas ingivelse derhän måtte leda och styra alla hans tankar och handlingar." Så låtom oss nu bedja för honom sålunda: O! allsmäktige, kärleksrike Gud! himlarnes och jordens Konung! Dig tillhör makten och äran och herrligheten! Af dig få jordens Konungar sin makt, ära och herrlighet blott som ett lån. Vi bedje Dig, att Du ville förläna vår älskade Kejsare och Storfurste Alexander den Andre din nåd, att han städse må bruka sin makt till din ära och sina undersåtares sanna välfärd. Låt Din välsignelse i rikt mått hvila öfver hans krönte hufvud! Låt hans hjerta känna försoningens frid! Utgjut sanningens, kraftens och kärlekens anda öfver honom! Gif honom vishet, kraft och mod att rätt bedömma, rätt emotstå och rätt villfara de mångahanda krafven! Gif att hans

lif må blifva skonadt för sjukdomar, olyckor och sorger, så att bekymret ej må förtynga honom, utan han kunna både nederlägga och uppresa sitt hufvud med frid och med fröjd! Låt hans dagar förljufvas af hans gemåls, vår älskade Kejsarinnas helsa och milda omsorger! Välsigna Thronföljaren, Kejsarens och landets bästa hopp för framtiden! Ja, låt vår Kejsare med maka och barn allt framgent utgöra ett hus, rikt och sällt genom gudsfruktan, inbördes trohet och kärlek, och låt dem alla slutligen få ett herrligt rike och en skön krona i himmelen!

En regents kröning är liksom en förmålningsfest mellan regenten och det folk, hvilket han styrer. De äro förut trolofvade; tro har regenten lofvat sitt folk, tro har folket lofvat sin regent. Så har också Kejsar Alexander, såsom Finlands Storfurste, redan tvenne dagar efter sitt uppstigande på thronen, lofvat tro åt sitt Finska folk, och vi hafva alla svurit honom en dyr och helig trohetsed. Och denna trolofning har nu blifvit besegrad genom kröningens högtidliga akt, der ömsesidiga böner uppsändes till Gud, af regenten för sitt folk, af folket för sin regent. Men liksom de, hvilka genom äktenskapets heliga band med hvarandra förenas, i den stund, då detta band högtidligen af kyrkan helgas och beseglas, icke blott svära hvarannan trohet och bedja för hvarandra, utan äfven, der de allvarligt besinna vigten af det steg de taga, göra sig den frågan: hvad har jag af denna förening att hoppas, hvad har jag sjelf att göra för att mitt hopp skall förverkligas och denna förening blifva för mig lycklig? så

manar äfven en kröning och en kröningsfest att göra samma fråga. Jag vill derföre på denna stund framställa och söka besvara den frågan: hvad har det Finska folket i närvarande tidpunkt att af sin regent önska, hvad att hoppas, och hvad har det sjelf att göra för att dess förhoppningar skola nå sin fullbordan? Då svaret på dessa frågor ges på detta rum och i Universitetets namn, och då man så ofta kallat Universitetet landets hjerta, så önskade jag innerligen, att de ord jag talar måtte bli liksom en röst ur landets, ur folkets hjerta, och att denna röst som sådan måtte tala så kraftigt till alla dem, som den förnimma, att den ej må likna endast en ohörbar suck, utan bli ett väckelserop, som höres, gömmes och följes. Med föga hopp att så kunde ske skulle jag tala, om denna verkan berodde på röstens klangfullhet och skönhet; och likväl hoppas jag det bästa, ty jag tror att denna röst, den jag kallat en röst ur folkets hjerta, skall höras, blott den i fulla toner, rent och klart uttalar hvad som lefver och rör sig i djupet af folkets bröst.

Den första önskan, som i närvarande tidpunkt rör sig i det Finska folkets bröst, är den, att det alltid må få vara och utveckla sig som ett finskt folk, att vi Finnar, ehuru förenade under samma regent med hela det stora ryska riket, dock städse få vara och förblifva Finnar, eller med andra ord, att vi fritt måtte få utveckla vår nationalitet. Nationaliteten är otvifvelaktigt ett folks dyrbaraste arfvedel. Ett folk med förlorad nationalitet känner ej sig sjelft, och denna sjelfkänedom är dock lika nödvändig

för ett folks framåtskridande utveckling, som för individens. Denna sjelfkänedom må man, om man så vill, kalla *sjelfkänsla*; ty också denna behöfver ej nödvändigt vara öfvermod, den kan ock endast vara mod och modet kan väl vara sammanparadt med ödmjukhet, och är det alltid desto mera, ju mera man är medveten af ett stort och högt mål, för hvilket man är bestämd af en högre makt, och ju mera man vet, att man för målets uppnående behöfver en högre kraft, än den egna. Men just i medvetandet af denna högre kraft är åter denna sjelfkänsla i sin ödmjukhet dock alltid förenad med mod. Väl kan ett folk utan en sådan sjelfkänsla på sätt och vis också gå framåt, det kan göras ett och annat, ja äfven ganska mycket för förhöjandet af dess yttre och inre välstånd; men detta framåtskridande sker ej förmedelst en inre hos folket verkande lifskraft, utan det åstadkommes endast utifrån. Ty om det äfven äro personer, tillhörande folket sjelft, hvilka arbeta för dess utveckling, så kan deras verksamhet dock anses som en endast utifrån kommande kraft, då den ej är ett uttryck af den hos folket, såsom sådant, lefvande andan och af dess af det sjelft kända behof och önskningar. Men ett sådant framåtskridande höfves ej individer, ej folk, skapade till frihet, till sjelfmedveten verksamhet. Ja, ett folk utan denna nationella sjelfkänsla kan anses endast som en hop af antingen tanklösa härmare, eller hjertlösa hycklare, eller viljelösa slafvar; men ett fritt folk är det icke. — Men icke nog dermed, att ett folk med förlorad nationalitet icke känner sig sjelf, det kännes och erkännes

icke heller af andra, och detta erkännande är dock äfven för ett folks utveckling nödvändigt, liksom för individens. Den samhällighetslag, hvarmed människorna och folken äro bundna och förenade med hvarandra samt beroende af hvarandras hjälp och verksamhet, fordrar att vi icke blott uppfylla det gudomliga kärleksbudet: älska din nästa som dig sjelf, utan att vi äfven känna oss aktade, älskade af andra, om våra bemödanden för vår utveckling skola hafva framgång. Men äfven detta sträfvande efter andras erkännande är icke, der det är sannt, ett högmodets sökande efter fåfängt människopris, utan ödmjukhetens behof att känna sig nära sluten till andra. Och detta gäller ej mindre individerna, än folken.

Hafva vi i närvarande stund anledning att hoppas, det denna det Finska folkets första önskan att fritt få utveckla sin nationalitet skall gå i fullbordan? Ja! vi hafva det; det vågar jag öppet och utan tvekan uttala. Kejsar Alexanders höga, varma, frisinnade själ kan ej för det beskydd, han lemnar oss under sin mäktiga spira, vilja beröfva oss, det fattiga folket, vårt namn, vår karakter, vår nationalitet, vårt eget jag. Han kan ej vilja, att Finland i förhållande till Ryssland endast skall vara som en bölja i hafvet, hvilken försvinner i detta, utan han vill, att det sjelf skall vara ett haf, som alltid böljar och är i denna rörelse alltid sig sjelf. Nej, för det beskydd han lemnar oss, fordrar han endast obrottslig trohet och oföränderlig tillgifvenhet. Och detta vårt hopp grundar sig på hans och hans begge höge företrädares kejsareord. Kejsar Alexan-

der den förste förklarade uti sitt manifest af den 5 Juni 1808, att "Finland skall lyda under Ryska spiran", att "det skall vara lyckligt under dess mäktiga beskydd" och att "den enda ersättning han derföre fordrar och med fullkomlig öfvertygelse förväntar, är enighet, trohet och oföränderlig tillgifvenhet", och vid Borgå landtdags slut den 18 Juli 1809 yttrade han, att "Finska folket blifvit upphöjdt bland nationernas antal", och att "han skall hafva skördat den yppersta frukt af sina omsorger, då han ser detta folk lyckligt, *fritt inom sig*, öfverlemnande sig under lagarnas och sedernas hägn till åkerbruket och andra lofliga näringar och genom uppnådd verkelig sällhet rättfärdiga hans afsigter"; och det var i öfverensstämmelse härmed han också redan före landtdagen bekräftade och stadfästade "landets religion och lagar samt de privilegier och rättigheter hvart och ett stånd i synnerhet och alla dess inbyggare i gemen, så högre som lägre hittills åtnjutit, lofvande att bibehålla alla dessa förmåner och författningar fasta och oförryckta i sin fulla kraft", hvilken bekräftelse förnyades af vår nyss hädangångne Kejsare Nikolai den förste och nu sednast af Kejsar Alexander den andre. Det var i öfverensstämmelse härmed för Finland en egen högsta styrelse inom landet tillförordnades, hvilken sedan dess utan afbrott fortfarit och än fortfar. Det var i öfverensstämmelse härmed Kejsar Alexander uti manifestet om sin tillämnade kröning förkunnade att han uppstigit på det Ryska Kejsaredömet's thron samt på den dermed förenade Storfurstendömet Finlands thron, och det var i öfverens-

stämmelse härmed han vid sitt sednaste nådiga besök i denna stad yttrade, att vi böra vara redliga Finnar, men dervid ej glömma, att vi höra till det stora samfund af folk, hvars styresman Kejsaren är.

Men hvad har då det Finska folket att göra, för att dess hopp att få orubbad bibehålla och utveckla sin nationalitet ej skall svikas? Det skall vara obrottsligt troget mot sin regent, obrottsligt troget mot sig sjelft. Den trohetsed, det svurit åt Rysslands Kejsare, såsom sin Storfurste, skall det heligt hålla, hvarken uppenbarligen eller hemligen, hvarken i handling eller ord bryta. Som sin Furste och Beskyddare skall det honom älska, vörda och för honom bedja. Men det skall vara troget äfven mot sig sjelft. Denna trohet består först deri, att ingen af oss, som höra till detta folk, någonsin glömmet sin pligt derhän, att han, inbillande sig derigenom vinna insteg hos styrelsen, uppoffrar sitt lands sanna intressen, dess sjelfständighet och ära för egna lumpna fördelar, och i stället att vara en fri, redlig och aktad Finne blir en föraktlig krypande slaf, om ock på den yttre ärans eller maktens höjder. Men till denna trohet mot oss sjelfva hörer äfven, att hvar och en på den plats han i samhället är ställd rastlöst arbetar på folkets och landets sjelfständiga, nationella utveckling, icke slår sig till ro med hvad som är gjordt, antingen för högt uppskattande den närvarande ställningen eller tvertom modlöst anseende den vara så förtviflad, att allt arbete för dess förbättrande vore fåfångt. Och under denna vår verksamhet för vår

nationella utveckling böra vi städse ihågkomma, att om nationaliteten gäller det samma, som i det gudomliga ordet säges om Guds rike, att den nemligen består "icke i ord, utan i kraft." Denna trohet mot oss sjelfva och troheten mot regenten sammanfalla på det skönaste med hvarandra, der regenten verkligen vill sitt folks lycka. Kejsar Alexander vill äfven det Finska folkets lycka; och derföre fira vi med fröjd hans kröning; ty ju mera vi sjelfständigt utveckla vår nationalitet, desto större glans ger Finland åt Kejsar Alexanders rika krona.

Med det Finska folkets önskan att få fritt utveckla sin nationalitet sammanhänger nära dess önskan, att det fritt äfven må få utveckla sitt språk, så att detta ju längre desto mera må blifva äfven bildningens språk i landet. Om språkets förhållande till nationaliteten har i alla tider mycket blifvit taladt och skrivet; och särskilt har detta förhållande med afseende å vårt land i sednaste tider flitigt och med öfverlägsen förmåga blifvit framställt och skärskådadt. Ja, det torde väl icke finnas mången, som nu mera icke som ett axiom antager, att det finska språkets utveckling är ett nödvändigt villkor för den finska nationalitetens utveckling och höjande. Och huru kunde det väl också annorlunda vara. I språket uttrycker ju ett folk hvad det är, hvad det tänker, hvad det känner, hvad det vill, alla sina behof, önsknningar, förhoppningar och sträfvan; och endast genom språket är det äfven som folket emottager kunskap om hvad som finnes öfver, utom och bredvid detsamma och som tjänar till dess bildning.

Språket är derföre liksom pulsationen i folkets hjerta, genom hvilken dess lifsblod föres ifrån och till hjertekammarna, och när denna pulsation har upphört, då är hjertat kallt, då har anden flyktat, då är lifvet slut.

Har då Finska folket i närvarande stund anledning att hoppas, det dess önsknings äfven med afseende å dess språk skola nå sin fullbordan? Vid tanken på hvad Kejsar Alexander hittills gjort för det finska språket, kunna vi ej tveka att jakande besvara äfven denna fråga. Redan såsom Thronföljare utverkade vår nu regerande Kejsare hos sin Höge Fader inrättandet af en Profession i Finska språket och litteraturen vid detta Universitet. Och nu efter sitt uppstigande på thronen har han redan genom särskilda regeringsåtgärder visat sitt erkännande af det Finska språkets rättigheter att äfven gälla både som officielt språk, och som bildningsspråk i landet. Han har nemligen förordnat ej mindre att translatorer för finska språket vid länestyrelserna skola antagas och en officiel tidning på nämnde språk utgifvas, än att i landets lägre elementar-skolor det finska språket skall begagnas som undervisnings-språk för de elever, som icke äro svenska språket mäktige. Och dessa åtgärder de äro ju redan åtminstone rika löften för framtiden.

Men skall detta det Finska folkets hopp förverkligas, så skola vi äfven här, hvar och en i sin mon, sjelfva söka bidra till dess förverkligande. I detta afseende tillhör det först de finske män, åt hvilka det viktiga kallet och

det dyrbara förtroendet blifvit lemnadt, att inom landet handhafva landets styrelse och hvilkas röst kan höras vid thronen, att i folkets namn och för befrämjandet af landets dyrbaraste intressen, öppet föra det finska språkets talan inför Monarken, så att de män, hvilka ledda af varm fosterlandskärlek egna sin tid och sina krafter dels till forskning i och upparbetande af detta språk, dels till utgifvande af nyttig läsning i vetandets särskilda grenar för landets finska befolkning, måtte af styrelsen understödjas i sina bemödanden och komma i åtnjutande af den uppmuntran, de så väl förtjena, samt att allt efter som sålunda språket framskridit i utveckling, det också må af regeringen insättas i dess naturliga rättighet att vara ett verkligt kulturspråk inom landet. Det tillhör vidare hvarje medlem af de bildade samhällsklasserna, att icke blott icke missakta det språk, som bär samma namn, som det land, der han är född och har sitt hem, och der han fått sin bildning, det språk, som äfven hans förfäder talat — ty detta är dock fallet med de flesta af oss — om han ock ej sjelf i sitt hem det talar, utan tvertom akta och älska detsamma och visa denna kärlek derigenom, att han äfven beflitar sig om dess lärande. Det tillhör slutligen hvar och en af oss att i sin mon icke blott i ord, utan äfven i handling uppmuntra den finska litteraturen.

Och ju mera vi sålunda under Alexanders hägn arbeta för landets språk, desto mera höjer sig det finska folket, och från ett allt mera bildadt folk och på ett allt mera bildadt tungomål skall Alexanders lof förkunnas, och

desto större glans skall Finland skänka åt Kejsar Alexanders rika krona.

Men Finska folket är ett eget folk icke blott genom sitt eget språk, utan äfven genom sina egna lagar och samhällsinstitutioner. Väl hafva de icke uppvuxit på egen finsk grund och botten; de äro ej ursprungligen ett *arf* från finska förfäder, utan de äro ett dyrbart *testamente* af det folk, med hvilket det Finska så länge och med så starka band var förenadt, — det Svenska folket, till hvilket Finland derföre aldrig bör förgäta sin tacksamhets-skuld. Men dessa lagar och institutioner äro nu mera så sammanvuxna med det Finska folket, det testamente som Sverige i dem lemnat åt Finland, såsom dess fosterbarn, har redan så länge gått i arf från slägte till slägte i vårt land, att det nu mera äfven kan kallas en det Finska folkets arfvedel. Det är naturligt, att det Finska folket i närvarande stund äfven tänker på denna sin arfvedel och att i dess bröst brinner en liflig önskan att orubbad få den behålla. Men hand i hand med denna önskan går äfven det gladaste hopp att den skall fullbordas. Vi veta det alla, och det har här redan i dag äfven blifvit nämndt, att en af Kejsar Alexanders första regeringsåtgärder var att afgifva en regentförsäkran till Finland, hvari han lofvar att bibehålla landets lagar och författningar fasta och oförtryckta i sin fulla kraft. Och på detta Kejsareord bygga vi vårt hopp som på en klippta; ty Kejsar Alexander står som en man, står som en högsint, som en majestätisk man bakom sitt löfte.

Men regentens blick, om än aldrig så skarp, kan ej genomtränga och bedömma allt, hans vilja, om än aldrig så god och ädel, kan lika litet ensam uträtta allt godt, som förekomma allt ondt. Han behöfver upplysta, rättrådiga rådgifvare och tjenare, hvilka lifvade af en sann fosterlandskärlek, med ljus och omfattande insigt i landets samhällsförfattning och i dess lagar, anse vården om dessas obrottsliga helgd som sin heligaste pligt. Skall derföre det Finska folkets hopp att oförtryckta få bibehålla sin samhällsförfattning och sina lagar och se dessa samvetsgrannt följas, så är först nödigt, att insigtsfulle och patriotiske Finske män städse deltaga i landets styrelse, och att dessa betrakta det som sin oeftergifliga pligt, att icke blott icke sjelfva hos Monarken föreslå åtgärder, hvilka stå i strid med landets lagar, icke ens der dessa åtgärder kunde anses vara för landet gagneliga, utan äfven att med allvar och kraft söka afböja alla försök, som från andra håll möjligen kunde göras i detta syfte. För dem åter, hvilka hafva att skipa lagarna, bör rättvisan vara som den orubbliga polstjernan; och alla de, som hafva att upprätthålla och till verkställighet befordra lagarna, böra vid alla tillfällen följa endast lagens föreskrift, utan allt afseende på några slags enskilda intressen, om dessa äfven skimrade af en högt beprisad frisinnighets bländande glans. Arbetar sålunda hvar och en på sin plats på ett samvetsgrannt bevarande af vårt lagbundna samhällsskick, då skall genom den lagbundenhet, som hos oss utmärker de styrande, och den laglydnad, som derigenom allt mer skall alstras hos

de lydande, Finland skänka en allt större glans åt Kejsar Alexanders rika krona.

En af de viktigaste bestämmingarna i landets författning är den, att folket genom sina representanter från de fyra stånden äger rättighet att på regentens kallelse vid allmänna riks- eller landt-dagar öfverlägga om allmänna för landet viktiga angelägenheter; att särskilt delaktighet i lagstiftningen äfvensom beskattningsrätten är dessa ständer tillerkänd, så att utan ständernas vetskap och samtycke, "ingen ny lag kan göras eller någon gammal afskaffas" *), icke heller någon förändring vidtagas i ståndens privilegier **), att "folket äger en ostridig rätt att med regenten rådslå, jemka, afslå och öfverenskomma om hvad som finnes nödigt att gifva till landets underhåll" ***), att "statsverkets tillstånd uppvisas åt riksens ständers utskott, på det att de måge inhemta, att penningarna blifvit brukade till rikets gagn och bästa" †); samt att i allmänhet folkrepresentanterna äga att nalkas regenten med sina undersåtliga önskingar med afseende å landets allmänna behof. Väl är det sannt, att i vår författning ingen bestämmning finnes angående tiden huru ofta dessa landtdagar böra hållas; men det ligger i sakens natur, att ju mera folket fortskrider på kulturens bana, desto oftare måste sådana tidpunk-

*) 1772 års Reg. Form §. 40.

***) 1772 års Reg. Form §. 52.

****) 1789 års Fören. och Säkerhetsakt §. 5.

†) 1772 års Reg. Form §. 50.

ter inträffa, då åtgärder för landet blifva nödiga, hvilka grundlagsenligt endast kunna vid landtdagar vidtagas, eller då, om också detta ej är fallet, frågor likväl uppstå af den vikt för hela landet, att det vore angeläget, att folkets egna representanter antingen på styrelsens motion derom finge rådslå, eller ock i underdånig supplikväg finge dem till regentens afgörande öfverlemna. Hålles i den förra händelsen icke någon landtdag, måste antingen en nödig ansedd åtgärd blifvit ovidtagen eller ock vidtagas på ett mot grundlagen stridande sätt; i den sednare händelsen åter kan det inträffa, att de allmänna frågor, som af styrelsen väckas, icke nog mångsidigt behandlas, innan de afgöras, och att många andra viktiga frågor, som dock röra sig i landet, alls icke komma att väckas i den ordning att de kunna komma till regentens skärskådande och afgörande. Att i närvarande tidpunkt, då så många viktiga samhällsfrågor hos oss äro å bane, af hvilka flere nära sammanhänga med de särskilta ståndens privilegier, en liflig önskan rör sig i det Finska folkets bröst, att snart och sedan oftare, efter hvad förhållandena kunna påkalla, tillfälle måtte beredas landets ständer, att, i den ordning grundlagen föreskrifver, få för sådant ändamål sammanträda, det tror jag mig med full säkerhet kunna uttala. Och det är mera än glädjande, att en sådan önskan lefver i landet, ty den är ett vittnesbörd, att här ännu lefver ett medvetande derom, att vi äro ett folk med en representativ statsförfattning, med "frie och sjelfständige, lagstiftande, men laglydige ständer, under en magtägande,

men lagbunden regents styrelse, begge sammanfogade under lagen” *), den är ett vittnesbörd, att här lefver ett intresse för landets allmänna angelägenheter och för dessas behandling och afgörande icke brådstörtadt och endast efter några enskiltas insigter och önskningsar och måhända någon gång enskilda syftsmål, utan efter mogen öfverläggning, mångsidigt begrundande och sålunda i öfverensstämmelse med landets allmännare önskningsar och intressen. Men det är glädjande äfven derföre, att det vittnar derom, att här finnes den fasta tillit till vår Regent, att han skall hysa det förtroende till det Finska folket, att hvad dess representanter sålunda antingen öfverlägga och öfverenskomma med anledning af hans till dem framställda propositioner eller ock i supplikväg till hans afgörande i underdånighet öfverlemnade, skall af honom höras och behjertas.

Hafva vi hopp att äfven denna nu uttalade önskan, som lefver och rör sig i det Finska folkets hjerta, skall gå i fullbordan? Jag måste medgifva, att jag står tvekan vid besvarandet af denna fråga. Jag måste medgifva, att jag ej kan med ett obetingadt ja! besvara densamma. Och jag vill, jag får ej uttala ett låtsadt hopp, ty det vore förställning, det vore osanning, det vore smicker. Och allt sådant, föraktligt redan i och för sig, höfves minst på en fest, som landets Universitet, sannings tolk och vårdarinna, firar som en hyllning åt landets älskade Monark, Kejsar Alexander, hvilken älskar sannin-

*) Slutet af 1772 års Reg. Form.

gens rena, osminkade språk. Hvad kommer då denna tvekan vid besvarandet af denna fråga? Den kommer af den erfarenheten, att alltsedan 1809, det vill säga på snart femtio år, ingen landtdag i Finland blifvit hållen. Men tvekan är icke misströstan; och så hafva vi icke heller anledning att helt och hållet misströsta derom, att vår önskan i denna väg skall villfaras. Ty om på ena sidan det förflutnas erfarenhet ger anledning till tvekan, så gifva på andra sidan många af Kejsar Alexander vidtagna glädt öfverraskande regeringsåtgärder i Ryssland, anledning till den glada tron, att det dock icke ligger inom det otänkbaras eller omöjligas område, att vi kunde glädjas med en landtdagskallelse.

Men skall detta ske, så är här mera än i något annat afseende af nöden, att de män, hvilka kunna föra det Finska folkets talan inför thronen, öppet och frimodigt, såsom det höfves inför en öppen och frisinnad Monark, framhålla vigten af dessa landtdagar för samhällets utveckling i öfverensstämmelse med den i andra länder framåtskridande kulturens fordringar på den ena sidan och med vår samhällsförfattning å den andra. Sker detta, då är måhända den dag ej så långt aflägsen, då Finska folkets representanter åter få sammankomma att rådslå om Finlands dyrbaraste angelägenheter; och det skall blifva en stor glädjedag för hela landet. Måhända vaknade hos vår älskade Kejsare — ty allt det bästa kan man vänta af hans för alla goda intryck så öppna själ — måhända vaknade hos honom vid kröningen, då han vid thronen äfven såg

deputerade från de fyra Finska riksständerna, en tanke åt detta våra önsknings mål. Om så var, så låte Gud denna tanke allt mera klarna, vinna gestalt, öfvergå i handling, och måtte ingen Finne uraktlåta, att, om han det kan, som ett ringa redskap söka bidra dertill, att denna tanke, om den vaknat i monarkens själ, måtte verkställas, och i motsatt fall söka att densamma väcka. Då kan äfven denna det Finska folkets önskan gå i fullbordan, och från Finlands församlade ständer och det goda, som för landets utveckling genom dem kan göras, skall en allt större glans sprida sig kring Alexanders rika krona.

Allt hvad nu blifvit uttaladt om sednast nämnde det Finska folkets önskan och möjligheten för dess förverkligande, gäller äfven dess med denna i nära sammanhang stående önskan om en utvidgad rättighet att i tryck öppet få yttra sina tankar om landets tillstånd, brister och behof.

Men de det Finska folkets önsknings, vi sednast uttalat, angå endast medlen för vinnande af det mål, till hvilket hvarje folk bör sträfva — och detta mål är en allt högre och högre kultur. Jag tager här ordet kultur i den mening, i hvilken den omfattar hela samhället och behöfver verksamheten hos alla dess särskilda klasser för sin utveckling. Bonden vid sin plog är för henne lika nödvändig, som vetenskapsmannen vid sina böcker och statsmannen vid rådsbordet; ty hon framgår som ett lefvande helt, i hvilket hvarje del är lika nödig för det helas bestånd. Vid det nya tidskifte, i hvilket Finland inträdt genom Kejsar Alexanders uppstigande på thronen, och

hvarom hans nyss försiggångna kröning i dag påminner oss, rör sig äfven den önskan i det Finska folkets bröst, att vi måtte få njuta frukterna af en allt högre och högre stigande kultur, både materiel och andlig, och denna sednare så väl intellektuel och estetisk, som sedlig och religiös. Nu finnes mycket i den menskliga kulturen, som är gemensamt för alla folkslag, mycket åter, som uteslutande tillhör ett enskilt folk och utgör den nationella sidan i dess utveckling. Det ena får ej på det andras bekostnad ensamt afses och vårdas. Den allmänna kulturen, utan fästadt afseende på den enskilda nationens tillstånd, blir ej något hos denna verkligen lefvande, genomtränger ej dess innersta väsende; den nationella kulturen, utan fästadt afseende på den allmänna, leder till ensidighet och nationalhögmot. Skall därför kulturen frisk blomstra och bära frukter hos ett folk, så bör den allmänna kulturen, för att blifva lefvande hos den enskilda nationen, sammanmälta med och ingå i den nationella. Vid betraktandet af det Finska folkets önsknings, förhoppningar och pligter med afseende å sin egen nationalitet har jag redan i korthet vidrört frågan om kulturens i vårt land nationella grund, och vigten af bibehållandet af denna grund för vårt lands och vårt folks utveckling. Hvad Finska folket i närvarande tidpunkt önskar och hoppas, samt hvad det har att göra med afseende å den allmänna kulturens utveckling hos oss på den nationella grunden, vill jag nu slutligen söka att i några allmänna drag framställa. Först må härvid i allmänhet nämnas, att en högre utveckling af den

allmänna kulturen i vårt land nu utgör en till klarare medvetande, än tillföre, vaknad önskan hos det Finska folket, och det desto mera, ju mera vi finna, huru långt vi i detta afseende stå efter Europas öfriga kulturländer. En liflig önskan har vaknat, att åkerbruket, industrien, sjöfarten och handeln måtte taga en raskare fart, så att af dem större frukter vore att vänta för landets materiella välstånd, hvilket välstånd icke i ringa mon utgör ett villkor för den andliga utvecklingen, om ock på andra sidan tillväxten af det materiella välståndet förutsätter en stigande andlig utveckling. En liflig önskan har vaknat, att vetandets gränslösa rättigheter måtte äfven i vårt land göra sig gällande, icke blott så att vetenskapsidkarena med allvar och i öfverensstämmelse med vetenskapens högsta fordringar och i bredd med dess ståndpunkt i andra länder odla densamma och tolka dess läror för den efter bildning trängande ungdomen, utan äfven så att vetandets resultat i populär form må tränga till massan af folket och der slå djupa rötter till grundläggande af en sann folkbildning. En önskan har vaknat, att äfven för den sköna konsten en ljusare framtid måtte i vårt land beredas. En önskan har vaknat, att det sedliga lifvet i landet må allt mera utveckla sig och hvila på allt fastare grunder, att alla skadliga inflytelser, hvilka som ett mäktigt ogräs menligt kunna inverka på dess utveckling, måtte aflägsnas, så att icke blott uppenbara utbrott af en rå osedlighet, utan äfven en mera dold löshet i tanke- och handlingssätt måtte förekommas. Och hvad slutligen det religiösa lifvet, grunden

och villkoret för all sann andlig kultur, angår, så lefver visserligen i landet en djup och innerlig önskan, att detta lif allt varmare, friskare och kraftigare må såsom det sanna lifsblodet genomströmma det Finska folkets ådror. Det christligt-religiösa lifvet har visserligen mångenstädes i landet i sednare tider slagit djupare rötter, och det har äfven i allmänhet mera återtagit sin rätt och återvunnit sin helgd äfven hos många bland de bildade klasserne i landet, än i närmast föregående tider, så att de uppenbara förnekarenas och bespottarenas antal minskats eller att de åtminstone ej så öppet och fräckt kunna framträda, som för någon tid tillbaka. Men i alla fall återstår i denna viktiga sida af den andliga kulturen oändligt mycket att önska, då hos så många ännu den största andliga likgiltighet är rådande, och hos andra christendomen är mera ett sken till gudaktighet, än dess kraft. Ty om det också är ett bättre tidstecken, att många finnas, som åtminstone i yttre måtto hylla christendomen, om de också icke ännu äro pånyttfödda af dess lefvande anda, än att det finnes många förnekare och bespottare, emedan det i det förra fallet visar sig, att christendomen åtminstone blifvit en makt, den man måste erkänna och akta, så är det i alla fall endast ett tecken till en morgongryning, i hvilken man ännu med saknande längtan bidar efter dagens fulla ljus. — Väl är det sannt, att allt hvad som hör till den andliga kulturen, såsom vetenskap, konst och religion, utgöra de lifvets högre andliga makter, hvilkas sanna utveckling endast inifrån på ett fritt sätt kan befordras, och att således

styrelsen i ett land genom de medel, som stå henne till hands, icke i samma mon och på samma sätt kan inverka på utvecklingen af denna kultur som af den materiella; men styrelsen kan i alla fall lemna yttre understöd och skydd åt dessa makter samt undanrödja många hinder, hvilka kunna ligga i vägen för deras mera allmänna utbredande och djupare inträngande bland folket, och hon kan på detta medelbara sätt dock äfven i sin mon i ganska hög grad befrämja den andliga kulturen. Så vidt nu denna andliga kultur är beroende af styrelsens åtgärder, så är det i närvarande stund en liflig önskan i vårt land, att för den vetenskapliga bildningens och den allmänna folkupplysningens utbredande och befrämjande, icke blott tillräckliga och af behovet påkallade medel städse må kunna påräknas, utan äfven en full frihet lemnas till inhemtande af kunskap i hvarje gren af det menskliga vetandet vid landets så lägre som högre undervisnings- och bildningsanstalter, allt efter dessas olika ändamål och derefter sig rättande behof. Lika liflig är den önskan, att alla de hinder för det christligt-religiösa lifvets fria utveckling, hvilka härröra af den sammanblandning af det kyrkliga och borgerliga elementet, hvilken äger rum i vår statskyrkliga organisation, och som inträdt i sjelfva den allmänna gudstjensten inom templen, måtte undanröjas; ty af dessa hinder beror i icke ringa mon så väl den rådande religiösa indifferentismen, som äfven den dels afmattning, dels splittning i det kyrkliga lifvet, hvilken mångenstädes börjat röja sig bland de fromma i landet.

Hurudana äro i nuvarande tidpunkt det Finska folkets förhoppningar med afseende å dess önskan efter en allt mera stigande kulturutveckling? Dessa förhoppningar äro ljusa och glada. Många af Kejsar Alexander nu redan vidtagna regeringsåtgärder hafva bidragit att sprida öfver dem detta glädjens ljus. Främst vill jag här erinra om det för Finland oförgätliga tillfälle, då Kejsar Alexander under sitt sednaste besök i detta landets hufvudstad, sjelf närvarande i sin Senat för detta land, uppdrog åt densamma, att vara betänkt på särskilda för landets kulturutveckling högst viktiga och maktpåliggande anstalter. Främst åter bland dessa anstalter står den om en utvidgad och förbättrad folkupplysning, denna breda och djupa grundval för ett folks verkliga framskridande på kulturens bana; dernäst den om förbättrade kommunikationer, dels genom gräfning af nya kanaler, dels genom byggande af jernvägar, detta så högt af behovet påkallade medel för kulturens lättare utbredande i landet, och slutligen den om sjöfartens och handelns, fabrikernas och industriens kraftiga upphjelpande. — Med afseende å den materiella kulturen, till hvilka den sistnämnde af Kejsarens propositioner hänför sig, hafva också redan, nu vid Kejsarens kröning, tvenne ganska viktiga åtgärder blifvit anbefallta, nemligen uppbyggandet af fem nya städer samt inrättandet af sju landtbruksskolor, i hvilka undervisning skall meddelas på finska språket. Denna sistnämnda åtgärd är dessutom ett ytterligare bevis på Kejsar Alexanders erkännande af det finska språkets rättighet, att vara undervisningspråk.

liksom den derjemte bevittnar hans omsorger om den andliga kulturens utveckling, då dessa landtbruksskolor säkert komma att i väsentlig mon äfven bidra till folkupplysningen i landet. — Hvad åter den andliga kulturen angår, så hafva vi i mycket, som åt detta håll blifvit gjordt så väl i Ryssland som i Finland sedan Kejsar Alexanders uppstigande på thronen, de mest tydliga och glädjande bevis på denne vår Kejsares frisinnade och frikostiga omvårdnad äfven om denna kulturs alla dyrbara intressen, hvilka bevis låta oss med de mest förhoppningsfulla blickar skåda mot framtiden. Om Kejsar Alexanders frisinnade omvårdnad om den vetenskapliga bildningen vittnar det för Rysslands Universiteter gifna nådiga stadgandet, att de studerandes antal vid dem får vara oinskränkt, och hvad vårt Universitet angår, inrättandet och besättandet af den nya Professionen i vetenskapernas system. Ett nytt bevis på den frikostighet, med hvilken vår Kejsare är benägen att understödja de vetenskapliga bildningsanstalterna i landet, värdigt slutande sig till de många, dem Universitetet tillförene fått genom honom emottaga, hafve vi i den nyligen utgifna nya Gymnasii- och Skol-Ordningen, enligt hvilken ej blott flere nya läroanstalter blifvit inrättade, utan äfven samtliga lärarenes vid nämnde läroverk löner blifvit betydligt förökade. Hvad vi åter kunna hoppas för den christligt-religiösa lifvets friare utveckling, så vidt denna beror af kyrkans ställning till staten, derpå hafva vi väl ej ännu inom eget land några bevis; men anledning till de gladaste förhoppningar äfven åt

detta håll lemna oss den uppmärksamhet Kejsar Alexander skänkt åt våra lutherska trosförvanter i Ryska Östersjö-provinserna och de högtupplysta och frisinnade tänkesätt han ådagalagt vid flere åtgärder med afseende å lutherska kyrkans styrelse i dessa länder.

Men hvad har då det Finska folket att göra, på det dess önskan att blifva delaktig af en allt högre utvecklade så väl materiel som andlig kultur skall kunna uppfyllas? Det skall arbeta och ej förtrötta. Kulturens frukter växa lika litet, som jordens, utan odlarens möda och arbete. Utan detta arbete äro alla regentens åtgärder fäfanga. Ja, arbeta, rastlöst arbeta skola vi alla på utvecklingen af kulturen i vårt Finska fosterland. Och härvid hafva vi alla dyra pligter att uppfylla. Här är pligten lika för den lägste och för den högste arbetaren. Om vid framställningen af de villkor, det Finska folket har att uppfylla för uppnåendet af dess önskningar och förhoppningar med afseende å bevarandet af dess språk, lagar och författning, hufvudsakligast varit fråga om deras pligter, hvilka deltaga i landets styrelse, emedan i de nämnde afseendena egentligen dessa till följe af sin högre samhällsställning kunna utöfva ett mera verksamt inflytande, så äro skyldigheterna vid kulturens befrämjande, liksom vid den redan omtalade nationalitetens bevarande lika för alla, emedan alla här lika kunna verka, då, såsom i det föregående blifvit nämndt, kulturen behöfver verksamheten hos alla samhällets medlemmar för sin utveckling. Här gäller det således för statsmannen att efter noggrant bepröfvande af landets ställ-

ning, förhållanden och behof, troget råda och styra allt till det bästa. Här gäller det för den civile och militäre embetsmannen att med insigt, redlighet och flit sköta sina åligganden. Här gäller det för jordbrukaren, borgesmannen och fabriksidkaren att under ständigt ökande af de för deras yrke nödiga insigter, med omtanka och drift sköta sitt värf, dervid icke seende blott på den enskilda vinningen, utan äfven på landets allmänna bästa. Här gäller det för vetenskapsmannen och läraren att med tanken på den dyra skatt, som blifvit honom anförtrodd att vårda och förkofra, oupphörligt och troget vaka deröfver, att upplysningens heliga låga allt klarare må brinna och ljus och värma derifrån sprida sig till hvarje vrå af landet. Här gäller det för det gudomliga ordets tjenare, att sjelfve genomträngde af detta ords sanning och kraft, såsom Herrans stridsmän, villigt och utan all egennytta, i saktmod och kärlek, med heligt allvar och nit arbeta för Guds rikes tillväxt i människornas hjertan, kämpande mot lögnens och syndens om än aldrig så lysande och förföriska makter, och dervid sökande ej sin, utan sin Herres ära. Här gäller det för hvar och en, på hvilken plats i samhället han ock må vara ställd, att genom lära och efterdöme arbeta för det christligt-sedliga lifvets allmänna utbredande, och särskildt för det stilla flärdlösa hemlifvets anspråkslösa dygder. Och detta gäller så väl mannen som qvinnan. Ja, här är ett vidsträckt fält, der äfven hvarje finsk qvinna har sig en verksamhetsplats anvisad för befrämjandet af landets kultur, och hon har häri ett stort exempel att följa i vår nyss krönta höga Kejsarinna,

som jemte så många andra herrliga qvinliga egenskaper äfven har den att motarbeta flärden och lyxen inom familjelifvet, denna rot till så mycken löshet i tanke och handlingssätt äfven utom hemmet. — Arbeta vi sålunda alla med förenade krafter och under bön till Gud på en stigande kultur i landet, så skall genom denna högre kultur, som i landet blir rådande, Finland gifva en allt större glans åt Alexanders och Marias rika krona.

Inför en krets af åhörare från landets högsta och mest bildade samhällsklasser har jag, med anledning af Deras Kejsarliga Majestäters Kejsar Alexander den andres och Kejsarinnan Maria Alexandrownas kröning, sökt framställa det Finska folkets önskningar, förhoppningar och pligter. I borden, högtvördade åhörare, till följe af eder samhällsställning, utgöra landets hjerta; och hafven J ett finskt hjerta i edert bröst, så ären J det äfven framför alla andra. Då äro de önskningar och förhoppningar, här blifvit uttalade, äfven edra; och edert allvarliga beslut är då att äfven söka uppfylla de pligter mot vårt land och mot vår Furste, till hvilka dessa önskningar och förhoppningar måna oss alla. Och är detta allas vårt fasta beslut och bedja vi Gud om kraft att det hålla, då fira vi på det mest värdiga sätt, vi kunne, vår Kejsares kröning, och då, endast då får äfven det yttre firandet betydelse; ty det är då ett uttryck af den inre känslan; eljest är all festens glans endast en flärdens fåfänga glans. Ja, fira vi så vår Kejsares kröning, då fira vi den såsom han den sjelf firat, med varma föresatser och böner att lefva och verka för folkets

lycka. Och arbeta vi för folkets lycka, så arbeta vi äfven för hans lycka, ty folkets sällhet är hans sällhet. Ja, stode Du, dyre Kejsare! här i denna stund midt ibland oss, såsom Du här stundom stått, då skulle du ej en skönare hyllning af oss vilja emottaga, än det löftet, att vi under hägnen af din mäktiga och milda spira, trogne den ed vi dig svurit, rastlöst vilja arbeta för Finlands välstånd och sällhet. Men fastän frånvarande sände vi dig dock nu på tankens vingar detta löfte, såsom vår enda tacksamhetsgård för all din kärlek emot ditt Finska folk. Fortfar, fortfar länge att vara vårt hägn och vårt stöd, vår välgörare och vår Fader! Våra böner för dig stiga opp till Gud, som är alla Konungars konung och alla Herrars Herre och en Fader öfver allt det Fader heter i himmelen och på jorden, och ditt namn skall välsignas från slägte till slägte af alla redlige finske medborgare och medborgarinnor.
